

چوارینده کانی

خدیجه

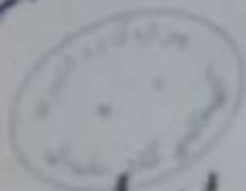
ونرگیزانی
نکه حصه د شالی

دانی بیگم ۱۹۹۹

۷۸
۷

پانچ لکھ روپيا
پانچ لکھ روپيا

ڪتاب
نمبر
نمبر
نمبر
نمبر
نمبر

چوار پنڌه ڪاٺي ڏهه ڀام

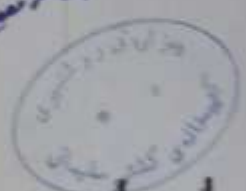
پڙهڻ لاءِ هر ڏينهن هڪ ڀيرو
توڻو سر ٻاڻي ٿو کڻيندا ٿا ڪنهن
ڪتابخانن ۾ به ڪنهن ڪتاب

وهر ڪنهن ڪتاب
نه ڪجهه نه ڪنهن

ڪتابخانن ۾ ڪنهن ڪتابخانن
نمبر ۱-۹۹
نمبر ۱
روز ۱۸ / ۱۸ / ۲۰۱۸

چاپي ٻيڙي ۱۹۹۹

پانامه مرزا زنده نطق
نسخه نه سینه م نه

کتابخانه ملی
زنجیره: ۱۳
شماره: ۷۴۵
بؤل: ۸

دوارینه کائی ده پیام

دوارینه کائی ده پیام
توقیاری مهران نام کتبی
توقیاری مهران نام کتبی

وهرگنیرانی
ته جمعه د شالی

کتابخانه ملی گشتی سلیمانی
زنجیره ۱-۹۲
شماره بؤلین /
رؤزی ۲۰۹ / ۱۰ / ۱۴

چاپی به کم - ۱۹۹۹

چوارینه کانی خه یام

چوارینه کانی خه یام

به فارسی و کوردی

یاران چو باتفاق میعاد کشید
 خود را همال یکدلگر شاد کشید
 ساکنی چو می مغان در کف کرد
 بیچاره فلان را بدعا یاد کشید

امشب می تمام یکسختی خواهم کرد
 خود را به دو جام می غنی خواهم کرد
 اول سه صلاق عقل و دین خواهم گفت
 پس دختری ز زنا به زنی خواهم کرد

گر بر فلکم دست بدی چون یزدان
 برداشتی من این فلک را زمین
 و ز تو فلکی دیگر چنان ساختی
 دانه بکام دل رسیدی آسان

در گوش دلم گفت فلک پنهانی
 حکمی که قصا بود زمن میدانمی
 در گردش خویش اگر مرا دست بدی
 خود را بر هاندمی ز سر گردانی

کاتي کورنن به ست ياراني گياني
مه جليس گهرم بوو به شادوماني
سالي که باده ي گولگوني هاني
به دوعا ياد کهن هاوړي فلاني

نمشه و پيالهي مه ي تهواو پر نه کم
خوم به پيکي دووان مه ستو شر نه کم
هرسي ته لاقی عقل و دين نه دم
نه وسا کچی رمز ماره پر نه کم

گهر نه بووم به خواو خاوه ني جيهان
همووم سفر تا پا ته خت نه کرد ويران
نه وسا به چه شني نويم نه کرده و
نل زاد به کامي دل بگه يت ناسان

به گويمه فله ک هيواش چرياني
تو حکمي قهدير له من نه زاني
نهم گيڼرو خوله م به ده ست خوم بوايه
خوم بزگار نه کرد له سفر گهر داني

چون عهده نمی شود کسی فرودار
حالی خوش دار آن دلی پر سودار
می توش بماعتاب نماند که ماه
بسیار بتنا بدو نیاید مارا

هر گه که بنفشه جامه در رنگ زند
در دامنی گل باد صبا چنگ زند
هشیار کسی بود که با سیمبری
می توشد و جام باوه بر سنگ زند

افسوس که نامه جوانی صبی شد
و آن تازہ بهاری زیندگانی وی شد
آن مرغ صرب که نام او بود شنباب
قریاد ندانم که کسی آمد کسی شد

این قافله‌ی عمر عجب می گذرد
دریاب و می که با طرب می گذرد
ساقی غم فراوی حریفان چه خوری
پیش آرزوی آنکه شب می گذرد

مادام سبه بنی همر لمرؤی ناچار
نهمرؤ دل خوش که له بهندی نلزار
تا مانگه شموه موی بخؤ که مانگ
شموگار شفق نه کا بی نو گهلی چار

کاتی و نه موشه شین و خال خاله
شمال شمن نه کا چاکی گولاله
هوشیار که سیکه دهن له ملانی یار
شهراب نه نوشی نه شکینی پیاله

حه یف رؤزانی جوانیم به سهر چوو
به هاری تازمی ژینم ووشک بوو
نهو بالنده بهی که گهنجی ناو بوو
هاوار نازانم کهی هاتوو کهی چوو

هاکا کاروانی ژیان تیپهر بوو
کور گهل با کوری بهستین هموو
سالی ، توش غهنی به یانی مه خؤ
مهی تیکه ، زوو به ، شهومان به سهر چوو

توبه مکن از می آگرت می باشد
صد توبه فدامت در پی او باشد
گل جامه دران و بلبان ناله زنان
در وقت چنین توبه رواکی باشد

این گونه چو من عاشق ناری بوده است
در بند سر زلف نگاری بوده است
این دست که برگردن او می بینی
دستی است که برگردن یاری بوده است

صبحم به غمزه روزه چون مایل شد
گفتم که بخت کلیم حاصل شد
تسوس که آن وصو به یادی شکست
وان روزه برینم جرعه می باطل شد

لب بر لب گونه بر دم از غایت از
تازو صلیم واسعه عمر دراز
لب بر لب من نهاد و می گفت به راز
می خور که بدین جهان غمی آلی باز

کتابخانه کشتی سلیمانی

زنجیره ۱-۹۷

دفتری ۱۴ / ۱۰ / ۲۰۱۰

توبه مکن از می آگرت می باشد
صد توبه فدامت در پی او باشد
گل جامه دران و بلبان ناله زنان
در وقت چنین توبه رواکی باشد

این گونه چو من عاشق ناری بوده است
در بند سر زلف نگاری بوده است
این دست که برگردن او می بینی
دستی است که برگردن یاری بوده است

صبحم به غمزه روزه چون مایل شد
گفتم که بخت کلیم حاصل شد
تسوس که آن وصو به یادی شکست
وان روزه برینم جرعه می باطل شد

لب بر لب گونه بر دم از غایت از
تازو صلیم واسعه عمر دراز
لب بر لب من نهاد و می گفت به راز
می خور که بدین جهان غمی آلی باز

کتابخانه کشتی سلیمانی

زنجیره ۱-۹۷

دفتری ۱۴ / ۱۰ / ۲۰۱۰

چون در گزرم بر باد شویید مرا
تلقین ز شراب ناب گوئید مرا
خواهید به روز حشر بایید مرا
از خاک دری مکیده جوئید مرا

ای وای بر آن دل که درد سوزی نیست
سودا زده مهر دل افروزی نیست
روزی که تو بی عشق بسر خواهی برد
صایح تر از آن روز ترا روزی نیست

گوئید که ماه رمضان گشت پدید
من بعد بگرد باوه نتوان گردید
در آخر شعبان خورم چندان می
کانه در رمضان مست بیغم تا عید

آنانکه محیض فصل و آداب شدند
در جمع علوم شمع اصحاب شدند
به آیین شب تاریک نبرند برون
گفتند فسانه و در خواب شدند

بہ شعریہ بمشورن لہوسا بمانکن
 و ہن سمر خوشیکیش لہظینم بمانکن
 کھر نہ معشریشا بہ دوسا گیلن
 خانن مہیخانم نہ دوو بمانکن

لوانعی بو دلن - عاشق - پھریشن
 ہمدسم نازدقن - لہیا بہخانن
 قہر حسب ناکم پڑقن نہ زہن
 نعلزم - نہ کرپڑم - جوونن انوی جوی

ہنم لہظین مانگی رصعری وانعت
 لہنر نالوانن دم لہمعی ہفت
 من نہ شععیانا ہیندہ معی لہانوم
 سمر خوش بکعوم - تا جلا نیش لہر وفت

لہوانعی دہریای خوش و ہونہر بوون
 پروونانی پرتکای خوشی ہمشہر بوون
 سمریان دہرنہ کرد لہم شعوبہ زہنگہ
 وور پتہبہ کیش کرد و لہوم بوون

آنکه که تهنال عمر من کنده شود
و اجتنام ز یکدگر برآکنده شود
گر آنکه صراحی کنیده از گلی من
حالی که پر از قیش کنی زده شود

هدر صبح که روی لاله شبنم گیرد
بالای بنفشه در چمن خرم گیرد
انصاف مرا ز غنچه خوش میآید
کو دانی خورشیدن فریادم گیرد

گویند بهشت و حور عینی خواهد بود
و آنجایی و شیر و انگین خواهد بود
گر ماسی و معشوقه گزیریم رواست
چون عاقبت کار همین خواهد بود

اسرار آمل نه تو دانی و نه من
وین حرف معانه تو خوانی نه من
هست از پس پرده گفتگوی من و تو
چون پرده برافتنه نه تو مانی و نه من

کاني دوا گولي عومرم ووشک نهين
 نه دامي چه ستم له بهر به ک دهرين
 نه گهر خاکه کم به کاسه مي مه ي بي
 هر پر مه ي کرام هه لئه سمه سهرين

شونم وه نه وشه بويه پال نه خا
 نهو له شه روونه ي بهر شمال نه خا
 گولخونچه بويه سهر بهرزه دايم
 سهر پوشي شهرم سهر روي نال نه خا

نه لين به هه شته و حوري چاو که زال
 شيره و هه تکوينه و شهر ايکي نال
 من باکم چي بي که ليره هم بي
 مه ي و ياريکي تهر ي چوارده سال

لهم زينه ناگهين هر گيز من و تو
 نالوسکاوه پيس نال و تانه و پو
 له پشت پهرده وه نه کهين گفتو کو
 که پهرده لاچوو شيوه نه و رورؤ

دارنده چو ترکیب صنایع آن است
از بهر چه افکندش اندر کم و کاست
گر نیک آمد شکستن از بهر چه بود
در نیک نیامد این صور عیب کراست

ای مفتی شهر از تو بر کار تویم
با این همه مستی ز تو هشیار تویم
تو خون کسان خوری و ما خون دندان
انصاف بده کرام خو بخوار تویم

جامیست که عقل آفرین میزندش
صد بوسه ز سر بر همین میزندش
این گونه گر دهر چنین جام لسیف
میساند و بنا بر زمین میزندش

از حرم گل سیاه تا اوج زحل
کردم همه مشکلات عالم را حل
بمیران هستم ز بند مکر و حیل
هر بند گشاده شد مگر بند اجل

خوا كه خولقانى سروسنى ئينسان
 بوچى كه م و كورت نارىكى خولقان
 خو نه گمر باشه بوچ مان و نه مان
 كمر خراپيشه له كى بوو تاوان

يا شىخ همر چه نده تهواو سهر خوشين
 هيشتا همر له تو زياتر به هوشين
 خوئنى خهلق نه خوئيت ئيمه خوئنى رهر
 پيم بلنى كاممان خوئناو نه نوشين

حهيرانه به شهر له شيوه ي جوانى
 سهد جار دل نه كا خوئى به قوربانى
 نه م گوزه كهرى دههر نه و جوانه
 نه بينى وهك شيت له پر شكانى

له چهركى زهوى تا لووتكه ي زوحهل
 يهك يهك نه بينى دنيا م كردو حهل
 همر مه كرو فيل و گرى كوئره يهك
 هه مووم كرده وه ، ما گرى نه جهل

در کارگاه کوزه گری بودم دوش
دیدم دو هزار کوزه گویاد خموش
نگاه یکی کوزه بر آورد خروش
کو کوزه گرد و کوزه خرد کوزه فروش

اگر آمد یاد بر سر سینه گریست
بی باده گل رنگ نمی باید زیست
این سینه که امروز تماشاگاه هست
تا سینه خاک ما تماشاگاه کیست

من بنده، عاصم رمای تو که هست
تاریک دلم تو در صفای تو که هست
مانا تو بهشت اگر بضاعت هستی
این بیع بود لطف و عسای تو که هست

آورد باضطرارم اهل بوجود
چیز حیرتم از زمان چیزی نفزود
رفتم باکراه و تمام چه بود
این آمدن ، بودن و رفتن مقصود

لای گۆزه کهری و مستام به په روښ
هزار گۆزم دی به هوش و بی هوش
گۆزه به ک له پر قیزانی ووتی
گۆزه کهر کوانی؟ کوا گۆزه فروش؟

هه ور هاتو گریا دیسان به هاره
ومره سهر خوښ بین لهم سهوزه زاره
ناخو سهوزه گیای سهر گۆری نیمه
سبهی سهیرانگای کام هه رزه کاره

کافر م بی دین کوانی رمزای تو؟
دل ره شم کوانی تیشکی چرای تو؟
تو نه گهر به نویتز به هه شتم بهیتی
له وه کرینه کوانی سه خای تو؟

کهوتنه دنیاوه گیز و سهر گهردان
له زین چیم نه دی غهیری سهر سورمان
به زوریش له روم لهمرم نازانم
لهم هاتو چوونه م چی بو مه بهستیان

بر کوزه گری پریر کردم گزری
از خاک همی نمودم هر دم هنری
من دیدم اگر دید هر بی بصری
خاک پدوان در کف هر کوزه گری

گویند هر آن کسان که با پیر هیترند
ز انسان که بمیرند چندان بر خترند
ما با می و معشوقه از آنیم مدام
باشد که حشرمان چندان انگیزند

بر رهگزارم هزار جا دام نمی
گوئی که بگیرم مت اگر گام نمی
یکنزه ز حکم تو چندان خالی نیست
حکم تو کنی و عاصم نام نمی

چون آب جو بیبار و باد بدشت
روز دیگر از عمر من و تو بگذشت
تا من باشم غمی دو روزه نخورم
روزیکه نیامده است و روزیکه گزشت

چوومه گوزمیری گۆزه فرۆشان
 له قور ئه‌یان کرد هزار گۆزه‌ی جوان
 خه‌لکه کویر نه‌بووم به چاوی خۆم دیم
 که‌لله‌ی باپیرمه قوئفی گۆزه‌کان

ئه‌لین خوا په‌رست گهر مرد به ئیمان
 له‌و دنیا‌ش نریک به‌باره‌گای خوان
 ئیمه و مه‌ی و یار دایم پیکه‌وه‌ین
 بلکو له‌و دنیا‌ش ههر وابین دیسان

پینگای هاتوچۆم ئه‌ته‌نی به‌ داو
 به‌ خه‌تاو گونا‌ه به‌ ته‌فره‌ی رازاو
 هزاران په‌ندم به‌سه‌ر ئه‌هینی
 تاوان له‌ تو‌یه و من عاصیو به‌د ناو

وه‌ک ئاو له‌ دهریا ، له‌ ده‌شت (با) رۆی
 رۆژیکی تریش له‌ ژین وا رۆی
 نه‌که‌ی قه‌د غه‌می دوو رۆژ هه‌نگری
 رۆژیکی نه‌ هاتوو رۆژیکی وا رۆی

باتو قرابت اگر گویم دار
بدانکه کنتم بی تو بمصراب غمناز
ای اول ای آخر خلقان همه تو
خواهی تو مرا بسوز خواهی بنواز

چند بد ازل مرا باو آشنا کرد
بر من ز نخست درس عشق امانا کرد
وانگاه فرامد ریزه عشق مرا
مفتاح در خزان معنی کرد

هرگز دل من ز علم محروم نشد
کم ماند ز اسرار که مفهوم نشد
هفتاد و دو سال فکر کردم شب و روز
معلوم شد که هیچ معلوم نشد

آنروز که تو سن فلک زمین کردند
و آرایش مشتری و پروین کردند
این بود نصیب ما ز دیوان کجا
مانا چه گنه گسست ما این کردند

له مهیخانه بین په نا بهرم بۆت
 خیرتره بی تو نویژ کهم له مزگهوت
 نهومل و ناخر ههر خۆت حسابی
 بهههشت یا دۆزهخ سهرپشکی بو خۆت

له روژی نهزم که دروست کرام
 دمرسی سهرخۆشی و عهشق دادرام
 نهوسا که تهواو قال بووم و سوام
 بهخوای سهرخۆشی و عهشق ناو برام

له زانست ههرگیر من دوا نهکهوتووم/
 نهینی دنیام زوری کرد معلوم
 ههفتاو دووسالی رهههق خهریک بووم
 نهوسا حالی بووم هیچ حالی نهبوم

نهو روژه نهسپی فهلهک زین کرا
 مشتیری و پهروین ریکوییک خرا
 نهوه بهشمان بوو که ههر سهرخۆش بین
 گوناهمان چی بو وامان پی برا

ای چرخ فلک خرابی از کیشه، تست
بیدار گری شیوه در سینه تست
ای خاک اگر سینه تو بشکا فتند
بس گوهر قیمتی که در سینه، تست

ایدل چو حقیقت جهان هست مجاز
چندین چه خوری تو غم آیین رنج دراز
تن را بقصا سپار باورد بساز
کلین رفته قلم ز بسر تو ناید باز

هر چند که رنگ و بوی زیباست مرا
چون لاله رخ و چو سرو بالا است مرا
معلوم نشد که در طر فغانه خاک
تقاش ازل بسر چه آراست مرا

نیکی و بدی که در نهاد بشر است
شادی و غمی که در کف و قدر است
با چرخ مکن حواله کاندر ره عشق
چرخ از تو هزار بار بیچاره تر است

ئهی چهرخ کردهوهی بیست وههایه
کوشتن و برین لای تو رهوایه
کهه بدرن جهرگی خاکی دمرون رهش
ئای که گهوههری نایابی تیایه

ئهی دل که دنیا پیشهی نهمانه
بوچی نهم ههول و رهمنجه گرانه
غم لهسهه دلته ههرگیه بار مه که
چاره نووس چی بی نهیکا زهمانه

ههرچهند شیرینه رهنگ و شیوهمان
چاوپرهش ، روومهت گهش ، بالابهرزو جوان
له گهل نهوهشا ماموستای ژیان
خوشی نازانی بو نیمهی خولقان

چاکه و خراپه پیشهی بهشهه
خوشی و ناخوشیش قهزاو قهدهه
کلهیی مه که تو له زهمانه
وهک تو زهلیله نهو قور بهسهه

بر شکر بتایبیا ز سر دل ما
حل کن مجال خویشتن مشکل ما
یک گونه شراب تا بهم نوش کنیم
زان پیش که گونه ها کنند از گل ما

زین پیش نیشان بود تیبیا بووه است
پیوسته قلم ز نیک و بد فرسوده است
تقدیر ترا هر آنچه بایست بداد
غم خوردن و کوسیدن ما پیسوده است

عسرت فاکمی فنود پرستی گزرد
یا در پی نیستی و هستی گزرد
می نوش که عسری که اتحل در پی اوست
آن به که فنواب یا نیستی گزرد

ای رفته به چوگان کصا هم چون گو
چپ میخورد راست میرود هیچ مگو
کافکس که ترا فکند اندر تک و پو
او داند او داند او داند او

ساتویی خوا بگه فریای دل
 هه‌ی ناسک به‌دمن ، شیرین تر له‌گول
 تا گۆزه‌یه‌ک مه‌ی بخۆین به‌رله‌وه‌ی
 به‌گۆزه بکرنین ، بچینه زیر گل

پیش ئیستا نیشان بووه‌و نوسراوه
 چاک بیت یان خراب بووت دانراوه
 چاره‌نوس چی بن هه‌ر نه‌وه نه‌بی
 خۆت بکوژی ببری سوودی نه‌ماوه

تا‌که‌ی خۆ به‌رست له‌پیناوی ژین
 هه‌رغه‌می بوون و نه‌بوون بچیزین
 سه‌رخۆشبه‌ عومری نه‌نجامی گل بن
 چاکه به‌ مه‌ستی ، یا خه‌و ، بیکوژین

پلاری زه‌مان داوینته پیش خۆ
 نه‌تبا و نه‌ت هینی بن قره‌ برۆ
 نه‌و که‌سه‌ی که‌ تو‌ی وا به‌م دهمده برد
 نه‌و نه‌یرانیت و نه‌و نه‌ی زانی بو

یک جام شراب صد دل و دین آرد
یک جرعه می مملکت چین آرد
جز پیدای می نیست در روی زمین
تلفی که هزار جان شیرین آرد

ما لعبتگانیم و فلک لعبت باز
از روی حقیقتی نه از روی مجاز
یک چند در این بساط بازی کردیم
رفتیم بصندوق عدم یک یک باز

در فصل بهار اگر بستی حور سر و شست
یک ساغر می دهد مرا بر لب کشت
هر چند به نزد عامه این باشد زشت
سگ به زمین است اگر برم نام بهشت

در دالیه سپهر ناپیدا غور
جلیست که جمله را حشانتند بدور
توبت چو بدور نرسد آه مکن
می نوش به خوشدلی که دور است بدور

بهک وشم نه شعراب دیني دل و دین
 بهک قومس دیني همسوز موکنی وین
 به شعرابی شعراب به نه گهر دویین
 تکیک بیروینی سعادت گمانی شیرین

دوو گمشووشعین و فاطمه ک بهک منلی
 بیمنی نعمت نه کا لار مزوو و خجیل
 رولیک دوو سعادت نه کعبین و دوانی
 کفری دوش کفنه و بهک دوو گهریش وانی

گهر نه بهمفرا کچینکی وانو سعادت
 بیکا به دعما بهک دوو پیکلی سعادت
 خجیلکی با دین نه سعادت کعبینیم
 بهمفشدت تاو بهرم و نعمت بیم دهر بهمست

لعم ویرانهی کون بهریش (همانه
 معنی بهلو دنیا دهوران دهورانه
 نوبخت گهیشنی ناخ و لولک مه که
 همسوزمان به شفق نه کهن رجوانه

بنگر ز صبا دامن گل چنک شده
بلبل ز جمال گل ضر بنک شده
ز سایه گل نشین که بسیار آن گل
از خاک بر آمده است با خاک شده

خیام اگر زیاده مستی خوش باش
یاماه رخی اگر نشستی خوش باش
چون عاقبت کار همان نیستی است
انگار که نیستی چو هستی خوش باش

بلسر دندی فانه تر از خرمن گول
آندست منه حمام می و دامن گول
زان پیش که ناکه شود آزاد اجل
پیراهن عمر تو چو پیراهن گل

از درس علوم جمله بگریزی به
و اندر سر زلف دلبر آویزی به
زان پیش که روگدار خونت ریزد
تو خون گرابه در کف ریزی به

شهمال داویني گولي دادران
 بلبل له تاو گول كهوتوته فغان
 له زير سيبهری گولانا تاوی
 دانیشه زور جار نرووی له خاکمان

خه يام سهرخوش بوی به كهيف و جوش به /
 له خرمهت يارا خوش بهو بههوش به
 دنيای بي وهفا كه ههر نهمانه
 وهك ههی هميشه مهست و دل خوش به

له گهل نازداري جواني شل و مل
 سهرخوش بوی بکه سهد ماچی به دل
 بهر لهوهی بدری رهشه پای نه چهل
 كراسی عومرت وهك داویني گول

نهی دل فلهسه ههی دنيا به تاله
 هوگری يار بهو نهم مهيه تاله
 بهر لهوهی روژگار خوینت بریژی
 تو خوینی شووشه بریژه پیاله

باباده نشین که ملک محمود این است
وز چنگل شنو که کن داود این است
از نامه و رفته دگر یاد مکن
حالی خوش باش زانکه مقصود این است

می خورد که نعل قلعت کسرت ببرد
و از اندیشه هفتاد و دو ملت ببرد
پر هینز مکن ز کیسیالی که آند
یک جرعه خوری هزار علمت ببرد

سرمست میخانه گزر کردم و روش
بیری دیدم مست و سبونی بر روش
گفتم ز خدا شرم نداری ای پیر
گفتا کرم ز خدا است می نوش خموش

من صاهر نیستی و هستی دانم
من باصن هر فراند پستی دانم
با این همه آندانش خود شرمم باد
کز مرتبه و پای مستی دانم

هاودهمی مای به ، خزنهای مه‌ممووده
 له‌نای گوی بکره نه‌شمی داووده
 لغت خمی دوینن و سبه‌ینن مه‌خو
 له‌مرؤ خوش بزی باقی بن‌سووده

به باده دهوری دلت به باده
 عومری بن‌باده هیچه و به‌رباده
 مملی حرامه و کیمیا کفری‌یه
 قومیکی هزار دهردی بن‌لاده

دوینن سهرخوش بووم چومه مه‌پخانه
 دیم پیری گوزهی مای له‌سهر شانه
 و تم مامهی پیر له خوا شهرم که
 ووئی سهرخوش به خوا میهره‌بانه

کوایه من بوون و نه‌بوون نهم
 هه‌روا هوئی به‌رزی و نرملی زیانم
 له‌گهل له‌وه‌شدا شهرم به‌خوم دی
 ناگانه مه‌ستی روتبه ونیشانم

من می نه ز بهر تنگدستی نخورم
یا از غم رسوائی و مستی نخورم
من می ز برای خوشدلی می خورم
آلتون که تو بر دلم نشستی نخورم

بر چهره گل شبنم نوز خوش است
در لعل چمن روی دل امروز خوشتر است
ازدی که گزشت هرچی گولبی نیست
خوش باش زدی مگو که امروز خوش است

ملائیم و می و مطرب فان کنج خراب
جان و دل تمام و جمله در درد شراب
فارغ نماید رحمت و بیم عزاب
آباد ز خاک و باد از آتش و آب

گر دون ز زمین هیچ گلی بر نارد
تا تشکند و هم به زمین سپارد
گر ابر چو آب خاک را بر دارد
تا حشر همه خون عزیزان بارد

من وازم له مهی و مهستی نههانی
 له بهرتهنگ دهستی یا پهشیمانی
 من مهیم نهخوارد دلخوش بم نیستاش
 تو هاتیه ناو دل مهیم واز هانی

لهسهر گولاله شهونمی نهوروز
 مهی و دهنگ خوشی نافرتهیکی گوز
 دوینی بهسهر چوو خوش بی یا ناخوش
 نه مروکه خوشه روزیکه پیروز

نیمهین و مهی و موتریب کسی تر
 کیان و دل و جام همووی له مهی پر
 بی ترس له عذاب له بهخشینی خوا
 نه باکی خاک و نه باو نه ناگر

فلهک له زهوی گولیکتی نهروان
 نهی خاته خاک و نهیکوژی دیسان
 گهر ههور وهک ناو خاکی نهباران
 تا چهشر نهباری خوینی پیر و جوان

شیخی به زنی فاحشه گفتا مستی
هر کسکه بدام دگری پیاستی
گفت شیخا تو چنانکه گونی هستم
اما تو چنانکه می نمایی هستی

تا چند زخم بروی دریاها خست
بیزار شدم زبست پرستان کنشت
خیام که گفت دوزخی خواهد بود
که رفت بدوزخ و که آمد ز بهشت

از تن چو برفست جان پاک من و تو
خستی دو نهند بر مفاک من و تو
و آنگاه برای خست گور دیگران
در کالبدی کشند خاک من و تو

از جمله رفتگان آن راه دراز
باز آمده کو که بما گوید راز
هان بر سر آن دو راه آو نیاز
چیزی نگزاری که نمیانی باز

شیخی به ژنیکی لهووت سهرخوشی
 لهم باخهل نهکهی لهسهر لهو کوشی
 ووتی من وهام بهلام تو خوا تو
 راسته لهو بهرکه بو خوا لهپوشی

ناکهی چول په رست لهم کبوو دهشته
 ببه ئیشکچی بهی که نیشته
 خه یام کی لهلی جهه نهم جینه
 کی چوه جهه نهم کوا لهو بهه شته

که کیشرا گیانی پایی من و تو
 خشتی دوو بو سهر لاکي من و تو
 لهوسا بو خشتی گوزی لهم و لهو
 له قالب لهدمن خاکی من و تو

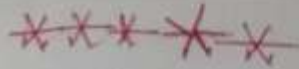
بنحمد بن حساب مردن پیر و جوان
 نهمان بیست کهسی بیتهوه لهوان
 ری هات و نه هات ناگه ریتهوه
 چیت ههیه بیبه له سوک و گران

گویند مرا که دوزخی باشد مست
قبولی است خلاف دل دران نتوان بست
گر عاشق و می خواره بدوزخ باشند
فردا بینی بهشت همچون کف دست

گر آمدم بمن بدی نامد می
درینز شدن بمن بدی کسی شد می
آن به تندی که اندرین دیر شراب
نه آمد می نه بد می نه شد می

از رفته قلم هیچ دگر گون نشود
در خوردن غم هنر جگر خون نشود
گر در همه عمر خویش خونا به خوری
یکنزه نانچه هست افزون نشود

چون ابر به نوروز رخ لاله بهشت
بر خیزد به جام باوه کن عزم درست
کلین سینه که امروز تماشاگه تست
فردا همه از خاک تو برآ خواهد رست

ئەلەين جەهەنەم جىگای سەرخۆشه
 قەت باومر ناکا کەسى بە هۆشه
 سەرخۆش و عاشق بچنە جەهەنەم
 بەهەشتى و ابى چۆلە و ناخۆشه

نەئەبوم گەر بوون بە دەستم بوایە
 نەش ئەچووم ئەگەر چارەم بکرایە
 خۆزگە سەد خۆزگە بو ئەم دنیايە
 يان نەهاتمايە يان نەچوومايە

چارەنووس چىبىن ناگۆرئ ئىتر
 غەم جەرگت لە خوین زياتر ئەکا پر
 بە دريژى عومرت خويناو بنۆشى
 هەر ئەومى کە هەى ئىتر هيجى تر

چۆن هەورى نەورۆز گولالە ئەشوا
 تۆش پەزارەى دل بەمەى بشۆ وا
 ئەم لالەزارەى سەيرانگای تۆيە
 سبەى ئەبينى لە خاکت روا

عشقی که مجاری بود آتش نبود
چون آتش نیم مرده تابش نبود
عاشق باید که سال و ماه و شب و روز
آرام و قرار و خور و خوابش نبود

ایریق می مرا شکستی زهی
بر من دری عیش را بهستی زهی
بر خاک گفتندی می گنگون مرا
خاکم بدهن مگر تو مستی زهی

می خورون و شاد بدن آئین من است
فانج بدن زلف و دین ، دین من است
گفتم بمر و دهر کابین تو چیست
گفتا دل حرم تو کابین من است

هر جرعه ساقیش فکاک افشانده
در دیده من آتش غم نشانده
سبعان که تو باوه می پنداری
آبی که دو صد درو دلت بنشانده

عەشقی که پاک بن وو شک و بن تامه
 ههروهک خو له مینش بن ترس و سامه
 عاشق نهوهیه مانگ و روژ و سال
 بن خه و بن خواردن به بن نارامه

شکانت شووشه ی مل باریکی جوان /
 چیت بیستوه مه که ئالوزای دیسان
 مه گهر سه رخوش بوی هه ی خاکم به سه ر
 نه و مه یه خوشهت به ناحق رژان

که یف و مه ی خواردن ئیمانی منه
 دوور له کفر و دین پهیمانی منه
 بوکی زهمانه ووتی دلی توش
 ماره یی و خستل و نیشانی منه

هه ر قومن ساقی له مه ی بهر زین
 کویرایی به سه ر دیدما دین
 سوپاس بو خوا که ی که باده ی خولقان
 قومیکی هه زار دهر د له پهرین

من هیچ ندانم که مرا آنکه بسروشت
تا اهل بهشت کرد یا فرشت زشت
تلمی دیتی و بر منی بر لب کشت
آن هر سه مرا تقدیرانسیبه بهشت

زندها نعام می مرا کوت کنید
وین چهره کبریا چو یا کوت کنید
چون مرده شوم بهاده شولید مرا
وز چوب رزم نکته تابودت کنید

چون آمد نم به من نبود روز شست
وین رفتن بی مراد عز می است درست
بر خیز میان ببند ای ساکی چست
کانهه تکیان به می فرد خواهم شست

گل گفت که من یوسف مصر چستم
یا کوت گر املایه پر زد و هنم
گفتم چو تو یوسفی نشانی بمای
گفتا که فنون غرق نگر بهر هنم

نلزانم نهوهی کردمی به لینسان
 بهههشتی دامن یا دوزخ کامیان
 نهی و پیااهی مهی نافرته تیکی جوان
 نم سیانه بۆ من بهههشت بۆخوبان

بم دهنی پینش مهرگ بهک قوم بادهی پرووت
 بهلکو پرووی ز مردم نال کا وهک یاقووت
 مردیشم دیسان ههر بهمهی بم شوون
 له داری رمزیش بوم بکهن تابووت

هاتن بهدهستمان نهبوو تا نهروین /
 تالوی مهرگیش ههر نهی بختوین
 دهخیلتم ساقی ههسته تا زووه
 داخی زهمانه با به مهی بشوین

گول ووتی یوسفی مصری گولزارم
 یاقوتم و زیره بزهی سهر زارم
 ووتم یوسفی؟ نیشانی! ووتی
 داوین به خوین سوور سهیرکه زامارم

فصل گل و صرف جو بیار و لب کشت
بایک دوسه اهل و لعنتی حور سر شمت
پیش آر کرج که باوه نوشان صبح
آسوده ز مسجد ندو فارغ ز کنشت

خورشید کند صبح بر بام افکند
کیخسر و روز باوه در خام افکند
می خور که منادی سحر که خیزان
آوازه اش بر بوادر ایام افکند

نگرده گناه درجهان کیست بگو
واتکس که گناه نکر و چون زیست بگو
من بد کشم و تو بد مکلفات دهی
پس فرق میان من و تو چیست بگو

آمد سحری ندا زمیخانه، ما
کای رده خراباتی ویرانه، ما
بر خیز که پر کشیم پیسانه ز می
زبان پیش که پر کنند پیسانه ما

به هاریکی تهر گوئی کانی و ناوی
 له گهل چهند شوخن بالآ لاولوی
 چهند خوشه بهزمی نیمه و مهی و یار
 دوور له مرگهوت و کهنیشته تاوی

شهو بهخه ی شفق بوو مهلا باتگدانه
 تیشکی رۆژ بادهی کرده بهیمانه
 جارچی بانگ نهکا مهی بنوشن دهی
 شهو و رۆژ نهگرن دمرکی مهیخانه

بن گوناھ کنیه پیم نالیت یهزدان
 له گوناھ بهدمر کهی بوه ئینسان
 من گوناھ بکهم توش سزام بدهی
 چی نهین لهرقی من و تو قوربان

بهره به یانی دهنگی ههراسان
 پیری مهیخانهی لهخه و ههل نهسان
 ههسته پیا لهی مهی پرکه بهر لهومی
 به پیا لهی مهی کهن کاسه ی سهر ئاسان

ساقی غم من بلند آوازه شده است
سر مستی من بیرون زانده شده است
باموی سفید سرخوشم کز می تو
بیرانه سرم بهار دل تانه شده است

دریاب که از روح جدا خواهی شد
ده پرده اسرار فنا خواهی شد
می نوش ندانی اگر چه آمده ای
خوش باش ندانی بکنجا خواهی شد

نه لایق مسجدم نه در خور کنشست
ایزد دانه که گل مرا از چه سرشست
چون کافر دروشم و چون قصبه زشست
نه دین و نه دنیا و نه امید بهشست

چون بلبل مست راه در بستان یافت
روی گل و جام باده را خندان یافت
آمد به زبان حال در گوشم گفت
دریاب که عمر رفته را نتوان یافت

سالی ناله‌ی غم ناواری به‌رزه
 ناوبانگی مه‌ستیم پر کوره‌ی لهرزه
 به مووی سپه‌وه وها سهرخوشم
 سهرسپی و دلم گولی سهد تهرزه

رؤخی ره‌وانت له‌بهر که دهردی
 لافاوی نه‌مان نه‌یبا دهس به‌چن
 مه‌ست به نازانی له کوئوه هاتووی
 ناشزانی دواپی به‌رمو کوئی له‌چن

بو دیر ده‌ست نادم مرگه‌وتیش به‌قین
 خوشم نازانم که من چیم له زین
 له دنیا بووم و به‌هه‌شتیش هه‌روه‌ک
 لاتی بن ئیمان که‌جبه‌ی ناشزین

رئی که‌وته گولشمن به مه‌ستی بولبول
 دی له به‌زمایه جام و مه‌ی و گول
 هاته زمان و به گوئمیا چریان
 عومری رۆیشتووت بسپیره به کل

گر دست دهد زلف کدم دانی
و از سی دوشی نگاه سطره ی دانی
وانگه من و قصه در ویرانی
عوضی بود آن در حد عمر سلطانی

روز است خوش و هوای گرم است و نسیم
ابر از رخ گلزار عسی شود کرد
بلبل به زبان حال شود گفت با گل زرد
فریاد عسی کند که من بیایم شود

قران که سوز کلام خوانده آنرا
که گاه نه بر دوام خوانده آنرا
بر گرد بویاله ایستی حسرت روشن
کاه رخه ما مدام خوانده آنرا

هر روز بر ام که کتم شب چیده
از نام بویاله لب لب چیده
آنگون که رسید وقت گل چیده که دست
در موسم گل ز چیده یاد چیده

گهر دهستم نه كهوت من پارچه يه نان
 پيكن دوو مهی و نهختی گوشتی ران
 كهلاوه كوئی نافرته يکی جوان
 وا نهزيام نهزی شاهه نشای جيهان

روژ خوشه و شمال نه لهرته وه
 نم نه می باران گول نه سرته وه
 بولبولی نهی گوت به گولیکی زهره
 با جاری بدری مهی بخورته وه

قورلان كهلامی خواجه و زور خوشه
 جارچار نه خونیری نه وه ك هميشه
 له ناو پيالهی مهی نايه تيك هه يه
 هميشه و دائيم ههرمه ی بنوشه

هه موو روژ نه ليم كهستم به يه زدان
 توبه له مهی بی و تف له مهی خوران
 وا به هار داهات پر گولالهی جوان
 نه مرو توبه كهم تاهه تا شكان

می لعل مزاب است صراحی کمان است
جسم است پیاله و شرابش جان است
آن تمام بلورین که زمی خندان است
اشکی است که خون دل در او پنهان است

هنگام صبح ای صنم فرخ پی
بر سار ترانه ای و پیش آور می
کافند فاک صد هزاران جسم و کی
این آمدن تیرمه و رفتن دی

گرم من زمی مغانه مستم مستم
گر کافر و بست پرستم هستم
هر ضایفه ای به من گسائی دارد
من زن خودم چنانکه هستم هستم

ای بر سر روان عالم افروز
دانی که چه وقت می بود روح افروز
یکشنبه دوشنبه سه شنبه و چهار
پنج شنبه و آورنه و شنبه شب و روز

مه‌ی یاقوتی سوور سووراهی کانی
 لهش پیاله‌که‌ی و شرابیش گیانی
 ئهم پیاله جوانه‌ی زمرده‌خه‌نه‌ی مه‌ی
 خویناوی دله ئه‌گهر بیزانی

وختی پیاله هات هه‌ی شوخی نازدار
 بگیره بهزمی مه‌ی و عود و نار
 سهد | جهم | سهد | که‌ی | خستوته ناوچال
 هاتنی مانگ و رویشتی ههر چار

گهر له‌مه‌ی مه‌ستم به‌ئنی من مه‌ستم
 کافر م بئدین من بت پهرستم
 ههر که‌س به‌جوژیک ئه‌مداته قه‌لم
 من خۆم ئه‌زانم چیه مه‌به‌ستم

ئهی له‌سهر سهری هه‌موو سهر وهران
 ئه‌زانی که‌ی مه‌ی جه‌لال ئه‌کا گیان
 شه‌مه‌و یه‌کو و دوو ، سن شه‌مه‌و چوار
 پینج شه‌مه‌ه ، جمعه ، شه‌و مه‌لا بانگان

در دهر هر آنکه ناننی دارد
واز بهر نشست آشیانی دارد
نه خادم کس بود نه مخدوم کسان
گوشاد بیزی که خوش جهاننی دارد

گرمی نخوری طعنه مزن مستانرا
بنیاد مکن تو حیل و دستانرا
تو غزه بدان مشو که فی می نخوری
صد کارکنی که می غلام است انرا

افسوس که سرمایه کف بر دهن شد
و دوست اجل بس جگرها خون شد
کس نماند آن جهان که پرسم اناد
کا حوال مسافران دنیا چون شد

پیری دیدم بمیخانه شماری
گفتم نکنی زرمنگان اخباری
گفت می نوش که همچو تو بسیاری
رفتند و خبر باز نیامد باری

7

گهر دستگيرت بوو نو پارچه تان
 كهلاوه كوئن سووېن كوئان
 نه كس غولامت نه غولام كس
 نه بعهشت لغزيت نو خوت وادان

(كه خوت معي ناطويت لغز خوتش مه گره)

خوت پياو چاك مه كه به قېلو نظره
 دلوت خوتش مه كه شوگر معي ناطويت
 سعد گوناه نه لغزيت معي زور باشتره

سرمايه و قزانج هه سوووم لغزيت چوو
 زور جهرگي بېرى لغزيتي بعد خوو
 كس لغزانموه لغو دنيا ناكوو
 بزائين باس مردووگان چرموو

نه مهيخانه ديم پېرگي زلفيد
 بيم ووت مردووگان ناطو چيان كرد
 ووتى سرخوتش به زوري وه كو نو
 چوون و تا ئېستا نه جواب نه قاصد

من بی می ناب زینستن نتوانم
 بی باده کشدن باری من نتوانم
 من بنده آن دمم که ساقی گوید
 یک حمام وگر بگیرد من نتوانم

یک چند به کودکی بلستاد شدیم
 یک چند به استادی خودشاد شدیم
 پایان سخن شنو که مارا چه رسید
 از خاک در آمدیم و بر باد شدیم

مگزار که غصه در کنارت گیرد
 واده ملال روگارت گیرد
 مگزار کتاب ولب آب ولب کشت
 نان پیش که خاک در حصارت گیرد

یاران موافق همه از دست شدند
 در پهای اجل یکنان یکنان مست شدند
 خوردیم زینک شراب در مجلس عمر
 دوری دو سه بیشتر مست شدند

ای دوست بیا تا غم فردا نخوریم
 وین یکدم عمر با غنایت شهرتم
 فردا که آیین دیر کهن در گزیریم
 با هفت هزار سالگان هم سر بسریم

هر سینه که بر کنار جوی رسته است
 گویی ز لب فرشته جوی رسته است
 پایر سر آن سینه قواری تنسی
 کن سینه ز خاک لاله روی رسته است

آن نهر که جمشید در او جام گرفت
 ناهو بچه کرد و رونه آرام گرفت
 بهرام که گور می گرفتی همه عمر
 دیدی که چگونه گور بهرام گرفت

زان پیش که بر سرت شبیخون آرد
 فرمای که تا باده ی گلگون آرد
 توند نه ای غافل نادان که ترا
 از خاک نهند و بار بیرون آرد

نازیز با غمی سبهی هه لته گرین
بیمه ی قهت سه ری نه کهینه سه رین
سبهی کاروانی مهرگ کهوته ری
سالیگ بین و هزار وه کو یهک نه مرین

له ههر قوژبنی سهوزه و میرگیکه
له خوینی گهشی جوانه مهرگیکه
پن توند دامه گره له و سهوزه گیایه
رهگ و ریشه کهی دل و جهرگیکه

نه و کوشکهی جیگا که یفی جهمشید بوو
ناسک تیا نهژی و مام ریویش بیچوو
بهرام که گوپی نه کرد به کباب
گوپ گرتی خوی و مردو به سهرچوو

بهر لهوهی له سهر گوپت بخوینن
بهرموو مهی و مهزه ی خوش بینن
خو تو ئالتون نیت هه ی گهوجی نهزان
بتخه نه خاک و دهرت بهینن

۷۱۰ در هر دشتی لاله ناری بوده است
از سرخی خونی شهر یاری بوده است
هر شاخ بنفشه کتر زمینی برود
خللی است که بر رخ نگاری بوده است

ای دل اسباب جهان خواسته گم
باغ صربت به سبزه آراسته گم
وانگاه بران سبزه شبی چون شبنم
بنشسته و بامداد بر خاسته گم

تا همیارم طرب ز من پنهان است
درمت شوم در خروم نقصان است
حالیست میان مستی و هوشیاری
من بنده آن که زندگانی است

از آمدن و رفتن ما سودی کو
و از تار امید عمر ما پودی کو
در چنبر چرخ جهان چندین پاک
میسوزد و خاک می شود دودی کو

له هر جن گول و لاله زار يکه
 نهو گوله خوینی پادشای شار يکه
 هر وه نهوشه يه ک دم نه کاته وه
 خالی سهر گونای چاو به خومار يکه

نهی دل گریمان که خوشی دنیا
 باغی ناواتت له گولاله پر کا
 له پر نه بینی شهویک وه ک شهونم
 سبهی چون نه تکن توش نه مای ناوا

گر سهر خوش نابم پهست و دلگیرم
 که سهر خوش نه بم بې هوش و بیرم
 حالیکه بهینی هوشیاری و مهستی
 بهندهی نهو کاتهم گر بې دست گیرم

هاتن و چوونمان بې سوود و هویه
 قلیچهی ژینمان بې تان و پویه
 له گیزی چهر خا نای که گیانی پاک
 نه سوتن قرچو هراو بو سوویه

۷۷

مالیتم خریدار می که بشود نو
وانگاه فروخته چشت به دو جو
دانی که پس از مرگ کجا خواهی رفت
من پیش من آور هر کجا خواهی برو

ز آن پیش که از زمانه تابی هوریم
بایکدگر امروز شرابی هوریم
کاین چرخ فلک به وقت رفتن ما
چندان دهد امن که آبی هوریم

هر که که طلوع صبح آرزق باشد
باید که به کف حمام مروق باشد
گویند به اقواه که می تلخ بود
باید به همه حال که می حق باشد

در دم لعل لاله گون ای ساقی
بگشاز گلوی شیشه خون ای ساقی
کامروز برون زعام می نیست مرا
یک محرم پاک اندرون ای ساقی

ٿيمهين ڪرياري مهين ڪونهو نو
 بهههشتمان داوه به نيو دهنگ جو
 نهزاني بو ڪوي نهچي ڪه مردى
 مهى بهمن بدمو ڪوي نهچي بچو

بهرلهوهى مهرگ بفهرموئى برؤين
 ومره دمردى دل تير بهمهى بشوين
 به دوورى مهگره چهرخى بهد ڪردار
 موئهتمان نهدات قومى ناو بخوين

لهگهل تيشكى خور سپيدهى بهيان
 دهست به پيالهي مهى چهند جوانه ئينسان
 نهئين ڪه گوايه مهى تفت و تاله
 حهق تالهو مهيش حهقه بهن گومان

تيكه دهى ساقى تو بادى گولگون
 با برزى خوينى شووشهى سهرنگون
 بهغهبرى شهراب نيه له گهردوون
 بارىكى پاكي دل و دمروون روون

۷۴ در سر مگزار هیچ سودای محال
می خورده سال ساغر مالا مال
با دختر زرتشتین عیش می کن
دختر به حرام به که مادر به حلال

تا زهره و مه در آسمان گشت پدید
بهتر زمی ناب کسی هیچ ندید
من در عهدهم زمی فروشان گایشان
به نانچه فروشتند چه خواهند فرید

چندان قورم شراب کلین بوی شراب
آمد ز تراب چون روم زیر تراب
تا بر سر خاک من رسید محسوری
از بوی شراب می شود مست خراب

این چرخ و فلک که ما در او حیرانم
فانوس خیال از او متالی دانیم
خورشید چراخ دان و عالم فانوس
ما چون صوریم کاندرو گردانیم

لە كەلەت دەركە كەلكەلەي مەحالى
 پىئالەت پىر مەي بىن بە درىزايى سال
 لەگەن كچى رىم رابوئىرە بو خوت
 كچ بە خەرامى نەك دايكى خەلال

لەوتەي مانگ و ئەستىرەي ئاسمان
 خول ئەخون وەك مەي نەي ديوە ئىنسان
 من زور سەرسامم لەمەي فرۆشان
 چى ئەكەرنەوە باشتىر بىن و ھەرزان

ھىندە مەي ئەخوم كە لە بوئى مەي
 پىر بىن گۆرەكەم لەو بوئە خوشەي
 كەر عارق خورى بەلاما بىروات
 مەست و سەرخوش بىن و تىر بلى ئوخەي

ئەم چەرخەي تىدا خەرىك داماوین
 وئىنە گرىكەو ئىمەش روداوین
 رۆژ وەكو چراو عالەمىش فانوس
 كىز و خول ئەخوين چەند خەيال خاوین

۷۶

مانیم که اصل شادی و کفن غمیم
سر مایه دلوریم و نهاد ستیم
پستیم و بلندیم و هم کسیم
آیندی رنگ خورده و جام جمیم

یا رب تو جمال آن مه مهر انگیز
آراسته ای به سنبل عنبر بینر
پس حکم هستی کنی که دوی منگر
این حکم چنان بود که کج وار مرینر

روحی که فشره است ز آرایش خلک
مهربان تو آمده است از عالم پاک
مسیره تو بیاوه صبوحی مدوش
نکن پیش که گوید انعم الله مساک

یک جرعه زمی ملک جهانی از تو
خشت سرختم هزار جان می از تو
آن کفه که لب زمی بدو پاک گفتند
حقا که هزار صیقل من می از تو

نيمه شازادهي خوشي و ماكي غم
 سرمايهي دادو بنچينهي ستم
 بهرزين و نرم پهستين و همم كم
 ناوينه ي ژهنگ دار له گهل جامي جهم

خوايه ديمهني شوخي نهو كيژه
 ومها رازاوه وا جوان دارپيژه
 ناش بي سيري كهين نهو حوكمهت وايه
 كاسه ي پر له ناو خواركهو مه ي ريژه

گياني به ماكي پاكي كرا گوش
 ميوانته نه كهيت بيكه ي فراموش
 هر روزت لي هات كهيلي كه بهمه ي
 نهك نيواره يهك بلن لاي تووم خوش

يهك قوم له شهرباب گشت جيهان دينن
 خشتي سهر كويهي هزار گيان دينن
 نهو دهسه سري مه يي پي نهسرپن
 هزار بهرمالي موسلمان دينن

۷۸

یک هفته شراب نخورده باشی بیبوست

هفت تا دهی به روز آورده دوست

در مزاج برشته و آورنده یکوست

بهدار پرست باش نه روز پرست

آبای میخانه و می خوردن ماست

خون دو هزار توبه در گردن ماست

گرم نکنم گناه رحمت چه کند

آرایش رحمت آنگونه کردن ماست

من دامن زهد بود صبی خواهم کرد

با سوی سفید همه می خواهم کرد

پستاندهی عسری من به هفته رسید

این دم نکنم تشنه کسی خواهم کرد

من باده تلخ در رینه خودم

و آنکه در دامن در شب آورده خودم

انگود حلال خوشیم در ختم کرد

گر تلخ نکنی خدای تا من خودم

در کتب با شوم و روزی مرقی بگو ای کس که با ما
 در کتب با شوم و روزی مرقی بگو ای کس که با ما
 لای قیام با کس که با شوم با کس
 لای بگو ای کس که با شوم با کس

مهرستانه به معنی شورش از اوایه

شویکی دوو به معنی تویشم له مایه

من گناه نه کس که با شوم با کس

نای لی بگو ای کس که با شوم با کس

شام قلمی توایه و زهد شمرته به روشم

به مووی سببی بگو ای کس که با شوم

زمار می عومرم شویدا له به ما

نسینا و مکتبکی بگو ای کس که با شوم

من مایی نایی گونه ای و و جان

نه روشم شاموی جمع می به معنی

تروی جلالی خود کرده کوویه

نایکا به شمراب تا نه بگویم ، بهزدان

۸۰

یکدست مصحفم و یکدست جام
که مرد حلالیم گسی مرد حرام
باین درین گنبد فیروزه مقام
نی کفر مصلح نه مسلمان تمام

اعتزای پیاله که درهم پیوست
به شکستن او کجا روا داروست
چندین سرو ساق نازنین و کف دست
از مهر که پیوست بکین که شکست

ماخر که نهد بر سر خرم کردیم
و از خاک خرابات تیسیم کردیم
شاید بدر میکندها دریا بیم
آن عصر که در مدرسه ها گم کردیم

گل گفت به از لقللی من رونی نیست
چندین ستم گلا بگر باری چیست
بلبل بنزبان حال با او میگفت
یک روز که خندید یک سال نگر نیست

دهستیک به قورئان دهستیکم بهجام
 لایه کم هه لال نهولاکم هه رام
 لهم زیر گومیزی شینه نیمه واین
 نه تهواو کافر نه تهواو ئیسلام

پیاله بهو چهشنه ی دروست کراوه
 بشکی لای سه رخوش کفری تهواوه
 هه سه ره و کولمه و لاجانگه و چاوه
 لای خوا رهوایه بلین شکاوه

بهرمالمان له مل کوویهی مهی ئالان
 توژی مهیخانه بو تهیه موممان
 بهلکو لهو عومره ی له مزگهوت دورا
 بیدوزینهوه له مهیخانه کان

کول ووتی له رووم جوانتر قهت نابی
 کولاوگه ره بوچی رقی لیم وابی
 بولبول ووتی پیی ئه بی هه موو کهمس
 روژیک پیکه نی ، سالیک گریا بی

۸۷

بر سر هوس بتان چون حورم باد
بر دست همیشه آب انگورم باد
گویند کسان ترا خدا توبه دهد
او خودند هد من نکتم روزم باد

کماله لاله زووی کجی جوانی
دلیم هم شعراب دایا خوارتی
بینم نعلین بعلتو خوا لیت خوش نمی
من توبه ناکم که یفی شویمانی

فردا علم تقاضی خواهم کرد
باموی سفید قصد من خواهم کرد
پستانه عمر من بهشتا رسید
ایندم نکم تشنه کسی خواهم کرد

سببهینی نالای درو قهای نه کم
به مووی سببهوه قصصی معی نه کم
سالاتی عومرم خوی نا له هفتا
لیسته که یف نه کم گویا که نه کم

